

утримання дітей у дошкільних закладах тощо; враховувати сучасні стандарти споживання харчових продуктів, необхідних для забезпечення повного відтворення робочої сили [1].

Поряд із зазначеними напрямками удосконалення економічного механізму населення необхідно: підвищити рівень заробітної плати та максимально її легалізувати; визначити єдині підходи до формування заробітної плати в усіх галузях економіки; змінити підходи до визначення розміру мінімальної заробітної плати, зокрема перейти до її розрахунку, на основі раціонального споживчого бюджету, який забезпечуватиме відтворення здатності працівника до праці та врахувати податкову та сімейну складову.

Перспективним напрямком удосконалення економічного механізму регулювання соціального захисту населення може стати реформування чинної системи соціальних виплат шляхом створення єдиної інформаційно-аналітичної системи обліку та управління коштами соціальної сфери, впровадження на основі сучасних інформаційно-комунікаційних технологій прозорого механізму адресної реалізації соціальних пільг та контролю за обсягом наданих соціальних пільг із державного та місцевих бюджетів [2].

У цьому контексті необхідно розробити та налагодити функціонування єдиного автоматизованого реєстру осіб, які мають право на пільги, послуги, виплати та інші соціальні гарантії (ЄДАРП), на основі якого можна буде створити Єдину інформаційно-аналітичну систему обліку та управління коштами соціальної сфери і запровадити електронну соціальну картку як єдиний ідентифікатор громадянина для набутих ним соціальних прав, що встановлені законом.

Електронна соціальна картка засвідчуватиме особу громадянина, права застрахованої особи в системах обов'язкового страхування, інші права громадянина та містити: пенсійний додаток, страховий додаток та соціальний додаток. Громадяни повинні мати тільки одну електронну соціальну картку, на якій буде інформація про всі пільги, послуги, виплати та інші соціальні гарантії, на які вони мають право.

Підсумовуючи викладене вище, необхідно наголосити на тому, що одночасна реалізація усіх запропонованих напрямків, шляхів та заходів з удосконалення економічного механізму регулювання якості життя населення дозволить досягти кумулятивного ефекту, в результаті якого в Україні підвищиться рівень та якість життя населення.

Список літератури:

1. Детермінанти соціально-економічної нерівності в сучасній Україні : монографія / [Балакірева О. М., Головенько В. А., Дмитрук Д. А. та ін.] ; за ред. канд. соціол. наук О. М. Балакіревої ; НАН України ; Ін-т екон. та прогнозів. – К., 2011. – 592 с.
2. Постніков В. С. Перспективні напрями удосконалення економічного механізму державного регулювання якості життя / Володимир Станіславович Постніков. // Сталий розвиток економіки. – 2013. – №1(18). – С. 153–157.

Оксана САВЧУК

Національний університет Державної податкової служби України

КОМУНІКАТИВНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ – ЗАПОРУКА ЕКОНОМІЧНОЇ ТА ПОЛІТИЧНОЇ СТАБІЛЬНОСТІ

Питання ефективних комунікацій в процесі взаємодії структурних державних інститутів та суб'єктів національної економіки гостро постало сьогодні, коли державна влада відкрито визнала, що відсутність зв'язку з народним господарством перетворює процес виходу з всеохоплюючої кризи в розмову глухого зі сліпим. Першопричина урядової неспроможності впровадження програми реформ виходу з динамічної економічної кризи – відсутність підтримки державної політики з боку громадськості, систематичного партнерського діалогу влади й бізнесу, співпраці у розробці та реалізації державної політики [1, с.443].

Сучасна економічна комунікативна філософія лягла в основу досліджень К.Апеля, Ю.Габермаса, К.Ясперса, В.Кульмана, Мак-Люєна, П.Ульріха, Д.Белла, Е.Тоффлера. У роботах українських науковців В.Г.Горпенка, В.Д.Демченка, Л.А.Доценка, В.М.Дрешпака,

В.Б.Кісіна, О.В.Литвиненка, В.Я.Міронченка, А.З.Москаленка, Г.Г.Почепцова, В.В.Різуна, В.Л.Чубасова. Однак поза їхньою увагою залишилася проблема вироблення засад формування державної комунікативної політики стосовно економічного розвитку [2, с.105].

Мета статті – визначити роль комунікацій у процесі становлення публічної політики, стабільної економіки та виявити фактори, що свідчать про необхідність запровадження державної комунікативної політики в Україні і пропозиції по даному процесу.

Ще у 2011р. Віктор Янукович, незважаючи на брудну репутацію на сьогодні, у Щорічному посланні Президента України до Верховної Ради наголошував: “ Успішність реалізації податкової, пенсійної, житлово-комунальної реформ неможливі без активної участі в них інституціонально-згуртованих бізнес-об’єднань, об’єднань підприємців, профспілок, власників, пенсіонерів, споживачів, органів самоорганізації населення”. Друге проблемне питання в роботі підрозділів з питань взаємодії із ЗМІ, громадськістю та бізнесом – їх постійна реорганізація, яка не є результатом ні системного бачення функцій організації та структури в цілому, ні визначеної економічної стратегії [3].

Просвітницька, роз’яснювальна робота органів влади щодо необхідності суспільних та економічних реформ мали б спрацювати на початку формування законопроекту, вибору альтернатив, а не постфактум, коли державний комунікативно-інформаційний вакуум заповнила вже сформована негативна громадська думка, підживлена альтернативними інформаційними джерелами, вважаючи «державу» всепоглинаючим ворогом. За таких обставин проголошена президентом України Петром Порошенком «Стратегія стабільного розвитку – 2020» потрапляє під загрозу залишитись нереалізованою [4, с.92].

Для України результативним буде врахування досвіду здійснення органами влади ефективних комунікацій країн з розвинутою демократією, а саме розроблення інституційного забезпечення державної комунікативної політики на центральному рівні з підпорядкуванням прем’єр-міністру або першому віце-прем’єр-міністру [4, с.93].

Отже, для забезпечення діалогу співпраці між державою та суб’єктами підприємництва України необхідно активно розвивати комунікаційну політику як з боку держави так і з боку бізнесу, що стане можливістю спрощення роботи для двох сторін. Реалізувати даний процес можна шляхом: розробки Закону про державну комунікативну політику (тільки планується уже на протязі чотирьох років); створення та підтримка інфраструктури неурядових організацій та центрів взаємодії з бізнесом, спільних дорадчих органів під час прийняття змін до законодавства; розробка програми підвищення рівня знань працівників органів державної влади та підприємців з питань використання інтернет-технологій при формуванні комунікаційних зв’язків; впровадження інноваційних інтерактивних та комунікативних технологій, застосування інтернет-технологій (для проведення веб-семінарів, веб-конференцій з питань обговорення нормативних актів, планів розвитку, проведення органами виконавчої влади моніторингу і аналізу громадської думки, забезпечення своєчасного публічного реагування на пропозиції та зауваження суб’єктів бізнесу, виконання спільних проектів інформаційного, аналітично-дослідницького, благодійного і соціального спрямування, тощо); запровадження системних звітів органів виконавчої влади перед громадськістю та суб’єктами підприємництва.

Список літератури:

1. Ібрагімова І. Технологія інформаційної взаємодії в процесі прийняття рішень / І.Ібрагімова // Вісн. УАДУ. – 2010. – № 3. – С. 442-448.
2. Комунікація: демократичні стандарти в роботі органів державної влади / за заг. ред. канд. наук з держ. упр. Н. К. Дніпренко. – К. : ТОВ “Вістка”, 2012. – 164 с.
3. Модернізація України – наш стратегічний вибір. Щорічне послання Президента України до Верховної Ради України // Президент України. – Режим доступу : http://www.president.gov.ua/docs/Poslannya_sborka.pdf
4. Шпортько О. Поле публічної політики / О. Шпортько // Політ. менеджмент. – 2014. – № 5 (44). – С.90-96.